

O instanță a unui stat membru este obligată să își exercite competența conferită de dreptul național de a adopta o declarație jurisdicțională potrivit căreia acest stat nu a transpus în mod corect o directivă a Uniunii și este obligat să remedieze situația

Instanța menționată nu poate face abstracție de obligația acestui stat membru de a transpune o directivă pentru motivul pretinsului caracter disproporționat al acestei transpuneri, care ar rezulta din modificarea viitoare a cerințelor care decurg din dreptul Uniunii

UH, un resortisant irlandez vorbitor nativ de limbă irlandeză și originar din Gaeltacht din Galway (regiunea vorbitorilor de limbă irlandeză din Galway, Irlanda), a constatat că informațiile care însoțesc medicamentele veterinare sunt redactate exclusiv în limba engleză. Or, acesta consideră că Directiva 2001/82¹ impune ca aceste informații să fie redactate în ambele limbi oficiale ale Irlandei, și anume irlandeza și engleza. La 14 noiembrie 2016, UH a cerut Ard-Chúirt (Înalta Curte, Irlanda) să constate transpunerea incorectă a acestei directive și obligația Irlandei de a-și modifica legislația în consecință.

Ard-Chúirt a constatat neconformitatea legislației irlandeze privind etichetarea și prospectele medicamentelor veterinare cu cerințele prevăzute de directivă în ceea ce privește regimul lingvistic și, așadar, o încălcare a articolului 288 TFUE². Totuși, această instanță a observat că Regulamentul 2019/6³, a cărui aplicabilitate este prevăzută începând de la 28 ianuarie 2022, admite posibilitatea ca informațiile care trebuie să figureze pe ambalajele exterioare, pe ambalajele primare și în prospectele medicamentelor veterinare să fie redactate în limbile engleză sau irlandeză. Aceasta a apreciat, așadar, că reclamantul ar obține doar un beneficiu limitat și temporar în urma unei modificări a dreptului irlandez în vederea respectării directivei, în timp ce furnizorii și distribuitorii de medicamente veterinare ar fi supuși unor dificultăți care ar risca să genereze consecințe grave asupra sănătății animale, precum și asupra situației economice și sociale în Irlanda.

Sesizată cu titlu preliminar de această instanță, **Curtea statuează că articolul 288 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca o instanță națională, care, în cadrul unei proceduri prevăzute în acest scop de dreptul național, constată că statul membru de care aparține nu și-a îndeplinit obligația de a transpune în mod corect Directiva 2001/82, să refuze să adopte, pentru motivul că legislația națională îi pare conformă cu Regulamentul 2019/6, care a fost adoptat în scopul abrogării acestei directive și va fi aplicabil începând de la 28 ianuarie**

¹ Directiva 2001/82/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la produsele medicamentoase veterinare (JO 2001, L 311, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 31, p. 200), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 (JO 2004, L 136, p. 58, Ediție specială, 13/vol. 44, p. 140). Directiva 2001/82 prevede în special că ambalajele exterioare sau recipientele medicamentelor veterinare trebuie să cuprindă mențiuni obligatorii referitoare la medicamente, de exemplu, denumirea, concentrația, forma, compoziția, lotul producătorului, numărul autorizației, specia de animale și doza. Articolul 58 alineatul (4) din directivă prevede că aceste mențiuni trebuie să apară „în limba sau limbile țării în care acestea sunt introduse pe piață”.

² Articolul 288 al treilea paragraf TFUE prevede că „[d]irectiva este obligatorie pentru fiecare stat membru destinat cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele”.

³ Regulamentul (UE) 2019/6 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2018 privind produsele medicinale veterinare și de abrogare a Directivei 2001/82/CE (JO 2019, L 4, p. 43). Articolul 7 alineatul (1) din acest regulament prevede că mențiunile obligatorii sunt redactate în „limb[a] sau limbile oficiale ale statului membru în care produsul medicinal veterinar este pus la dispoziție pe piață”.

2022, o declarație jurisdicțională potrivit căreia acest stat membru nu a transpus în mod corect directiva menționată și este obligat să remedieze această situație.

Aprecierea Curții

Curtea amintește că obligația statelor membre de a atinge rezultatul prevăzut de o directivă, precum și obligația lor de a lua toate măsurile generale sau speciale aferente revin tuturor autorităților statelor membre, inclusiv, în limitele competențelor acestora, autorităților jurisdicționale⁴. În plus, Curtea constată că dreptul irlandez le permite particularilor să obțină o declarație jurisdicțională potrivit căreia Irlanda nu a transpus în mod corect o directivă a Uniunii și este obligată să procedeze la transpunerea acesteia, lăsând în același timp instanțelor naționale posibilitatea de a refuza eliberarea unei astfel de declarații pentru motivele stabilite de acest drept.

În speță, instanța de trimitere a constatat transpunerea incorectă a Directivei 2001/82. **Curtea observă în această privință că împrejurarea că legislația irlandeză se dovedește deja compatibilă cu Regulamentul 2019/6, care se va aplica începând de la 28 ianuarie 2022, nu poate să repună în discuție constatarea incompatibilității acestei legislații cu dreptul Uniunii până la această dată și nici, a fortiori, să justifice o asemenea incompatibilitate.** Astfel, până la momentul abrogării Directivei 2001/82 prin regulamentul menționat, dispozițiile acesteia își mențin caracterul obligatoriu. **Numai Curtea poate, cu titlu excepțional și pentru considerații imperative de securitate juridică, să acorde o suspendare provizorie a efectelor unei norme de drept al Uniunii în ceea ce privește dreptul național contrar acesteia.**

În consecință, Curtea consideră că articolul 288 TFUE se opune posibilității ca o instanță națională să facă abstracție de obligația de transpunere a unei directive, stabilită în sarcina statului membru de care aparține, pentru motivul pretinsului caracter disproporționat al transpunerii respective, întrucât aceasta s-ar putea dovedi costisitoare sau inutilă din cauza abrogării viitoare a directivei menționate. Revine, așadar, instanței de trimitere sarcina de a lua toate măsurile generale sau speciale necesare pentru a asigura atingerea rezultatului prevăzut de directiva menționată și de a adopta, prin urmare, declarația solicitată.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

---

⁴ În această privință, trebuie amintit că articolul 4 alineatul (3) al doilea paragraf TUE prevede că „statele membre adoptă orice măsură generală sau specială pentru asigurarea îndeplinirii obligațiilor care decurg din tratate sau care rezultă din actele instituțiilor Uniunii”.